

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Poznań, dnia 02 lutego 2024 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Ewa Blumczyńska

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w dniu 02 lutego 2024 r. w Poznaniu

**sprawy z powództwa (...) (L.) S.A. z siedzibą
w L.**

przeciwko E. J.

o zapłatę

na skutek apelacji wniesionej przez pozwaną

od wyroku Sądu Rejonowego w Szamotułach

z dnia 12 stycznia 2023r.

sygn. akt IC 1026/22

1. oddala apelację;

2. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 450 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym z ustawowymi odsetkami za opóźnienie za czas od dnia uprawomocnienia się niniejszego rozstrzygnięcia o kosztach do dnia zapłaty.

Ewa Blumczyńska

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 30 sierpnia 2022 roku powód (...) (L.) S.A. z siedzibą w L.wniósł o zasądzenie od pozwanej E. J. na swoją rzecz kwoty 3.772,41 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a nadto o zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł oraz odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty przyznanego zastępstwa procesowego w myśl art. 98 § 1⁽¹⁾ k.p.c. liczonych od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu podał, że przedmiotowa wierzytelność powstała w wyniku zawarcia w dniu 2 listopada 2018 roku pomiędzy stroną pozwaną, a F. Bank p.l.c., pisemnej umowy pożyczki pieniężnej o nr (...), oznaczonej przez wierzyciela pierwotnego nr pożyczki (...) oraz nr (...), przy czym przedmiotem umowy było przekazanie przez F. Bank p.l.c. kwoty w wysokości 3.000 zł do dyspozycji pozwanej. Powód wskazał, iż na podstawie zawartej umowy E. J. zobowiązała się do zwrotu kwoty pożyczki wraz z odsetkami i należnościami ubocznymi na warunkach precyzyjnie określonych w w/w umowie w 15 ratach. W dniu zawarcia umowy pożyczki całkowita kwota do zapłaty przez stronę pozwaną składała się z następujących części:

- kapitału (kwoty) pożyczki: 3.000 zł,
- opłaty z tytułu uruchomienia pożyczki: 390 zł,
- opłaty administracyjnej: 1.410 zł,
- odsetek kapitałowych (umownych): 247,05 zł.

Powód podniósł, że E. J. nie wywiązała się z postanowień umowy w ustalonym terminie, stąd w konsekwencji umowa pożyczki została wypowiedziana, a cała kwota wierzytelności wraz z odsetkami i należnościami ubocznymi stała się wymagalna z dnia 16 maja 2019 roku. Powód zaznaczył także, iż nabył przedmiotową wierzytelność na mocy pisemnej umowy przelewu wierzytelności zawartej w dniu 28 grudnia 2020 roku. Zgodnie z wymogiem określonym w art. 187 § 1 pkt. 3 k.p.c. powód oświadczył, iż podjął próbę pozasądowego sposobu rozwiązania sporu, jednak bezskutecznie. W uzasadnieniu określono, iż na dzień sporządzenia pozwu zobowiązanie pozwanej wynosiło 3.772,41 zł, na którą to kwotę składają się: 2.905,87 zł z tytułu niespłaconego kapitału; 379,37 zł z tytułu pozostałej do zapłaty kwoty opłaty administracyjnej naliczonej przez wierzyciela pierwotnego za okres obowiązywania umowy pożyczki; 83,53 zł z tytułu odsetek umownych naliczonych przez zbywcę według zmiennej stopy procentowej; 403,64 zł z tytułu odsetek ustawowych za opóźnienie naliczonych przez powoda od kwoty niespłaconego kapitału od zamknięcia salda przez zbywcę, tj. od dnia 30 września 2020 roku do dnia sporządzenia pozwu.

W nakazie zapłaty z dnia 19 września 2022 roku Sąd Rejonowy w Szamotułach uwzględnił żądania pozwu.

Sprzeciw od w/w nakazu zapłaty złożyła pozwana E. J., wnosząc o wydanie postanowienia stwierdzającego utratę mocy nakazu zapłaty z dnia 19 września 2022 roku, wydanego w sprawie o sygn. akt I Nc 1835/22 w całości, jak również wnosząc o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwana zaprzeczyła wszelkim twierdzeniom strony powodowej, za wyjątkiem wyraźnie przyznanych. Zdaniem pozwanej z treści pozwu nie wynika zasadność dochodzonego roszczenia, w związku z czym pozwana zakwestionowała roszczenie zarówno co do zasady, jak i wysokości.

Postanowieniem z dnia 20 października 2022 roku Sąd Rejonowy w Szamotułach stwierdził utratę mocy nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym z 19 września 2022 roku wydanego w sprawie I Nc 1835/22 w całości.

W piśmie z dnia 7 listopada 2022 roku powód podtrzymał w całości wszystkie swoje twierdzenia i wnioski zawarte w uzasadnieniu pozwu.

Wyrokiem z dnia 12 stycznia 2023 roku Sąd Rejonowy w Szamotułach:

- 1. zasądził od pozwanej na rzecz powoda 2.362,41 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 7 września 2022 roku do dnia zapłaty;**
- 2. w pozostałym zakresie oddalił powództwo;**
- 3. zasądził od pozwanej na rzecz powoda 699,46 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od uprawomocnienia wyroku do dnia zapłaty tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym 563,58 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.**

Apelację od powyższego wyroku złożyła pozwana.

Pozwana, zaskarżając orzeczenie w części tj. w zakresie pkt. 1 i 3, zarzuciła naruszenie prawa procesowego, które mogło mieć wpływ na wynik sprawy, tj. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie

materiału dowodowego, poprzez uznanie, że umowa pożyczki nr (...) została skutecznie wypowiedziana oraz, że powód w sposób skuteczny nabył w drodze umowy przelewu wierzytelności wierzytelność wobec pozwanej, w sytuacji gdy:

a) strona powodowa nie przedłożyła skutecznego wypowiedzenia umowy pożyczki nr (...), bowiem brak jest potwierdzenia nadania i odebrania przez pozwaną wypowiedzenia umowy pożyczki nr (...);

b) dysponowanie przez powoda dokumentacją źródłową - umowa, formularzem informacyjnym - podpisanymi przez pozwaną, oraz przedłożenie umowy przelewu wierzytelności wraz z załącznikami nie oznacza, że doszło do skutecznego przelewu wierzytelności, wobec czego w ocenie pozwanej brak jest legitymacji procesowej czynnej powoda.

Przy powyższych zarzutach apelująca wniosła o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa w całości, tj. oddalenie powództwa również co do kwoty 2.362,41 zł i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów procesu według norm przepisanych;
2. zasądzenie od strony powodowej na rzecz pozwanej zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja okazała się bezzasadna.

Sąd Okręgowy podzielił ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego i przyjął je za własne. Zostały one poczynione na podstawie zgromadzonego i prawidłowo ocenionego materiału dowodowego. Postawiony w apelacji zarzut naruszenia art. 233§1 k.p.c. jest natomiast błędny. Skarżąca nie zarzuca bowiem, że Sąd Rejonowy dokonał niewłaściwej oceny dowodów wskazanych w ramach tego zarzutu (czego w rzeczywistości powinien dotyczyć zarzut naruszenia art. 233§1 k.p.c.) lecz twierdzi, że w oparciu o te dowody nie dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych. Także na gruncie naruszenia art. 233 §1 k.p.c. chybnym było formułowanie zarzutu pominięcia określonych okoliczności. Według utrwalonego

w orzecznictwie Sądu Najwyższego stanowiska, taki sposób konstruowania wymienionego zarzutu nie może odnieść skutku (tak też Sąd Najwyższy w orzeczeniu z dnia 14 stycznia 2000 r., sygn. akt I CKN 1169/99, OSNC 2000, nr 7-8, poz. 139). Sąd Rejonowy – wbrew twierdzeniom skarżącej - dokonał wszechstronnej oceny zebranego materiału a przy tym podkreślenia wymagało, że na etapie postępowania pierwszoinstancyjnego okoliczności podniesione przez stronę powodową w żadnym zakresie nie były podważane, co dało Sądowi I instancji podstawę do przyjęcia ich za bezsporne. Natomiast apelująca podważając te ustalenia winna wykazać przyczyny dyskwalifikujące postępowanie sądu w tym zakresie. W szczególności skarżąca powinna wskazać, jakie kryteria oceny naruszył sąd przy ocenie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im je przyznając (tak SN m.in. w orzeczeniach: z 23.01.2001 r., IV CKN (...), z 12.04.2001 r., II CKN (...), z 10.01.2002 r., II CKN (...)). Błąd w ustaleniach faktycznych – na który powołuje się apelująca - nie jest bowiem uchybieniem samym w sobie, lecz zawsze jest wynikiem naruszenia prawa procesowego, najczęściej właśnie przez błąd logiczny popełniony przy ocenie materiału dowodowego (art. 233 § 1 kpc). Należy podkreślić, że sama polemika z ustaleniami, czy też jak w omawianym przypadku wniosku Sądu I instancji i przedstawianie własnej wersji wydarzeń i oczekiwanych konkluzji nie stanowi wystarczającej podstawy do przyjęcia zasadności takiego stanowiska. do rozstrzygnięcia sprawy ustaleń faktycznych. Podsumowując - choć została podjęta próba podważenia ustaleń faktycznych - to z przyczyn, o których była mowa - nie przyniosła ona oczekiwanego przez apelującą skutku. W tej sytuacji ustalenia te Sąd odwoławczy przyjął jako własne czyniąc je podstawą odniesienia do drugiego ze wskazanych zarzutów apelacyjnych.

Stawiany zarzut braku legitymacji procesowej czynnej powoda Sąd Okręgowy rozważał w ramach ewentualnego naruszenia prawa materialnego, bowiem w zarzucie tym o charakterze procesowym apelująca w istocie zanegowała prawidłowość procesu subsumpcji ustalonego stanu faktycznego pod właściwe przepisy, który to proces należy do stosowania prawa materialnego. Apelująca dopatrywała się jego naruszenia w nieuwzględnieniu przez Sąd Rejonowy, że powód nie wykazał przelewu przedmiotowej wierzytelności. Natomiast wobec podniesienia tego zarzutu na etapie

niniejszego postępowania odwoławczego przyjąć należało, że nie kwestionowała dowodów przedstawionych przez powoda w postępowaniu pierwszoinstancyjnym na wykazanie tej okoliczności.

Stąd na gruncie dowodów przedstawionych Sądowi Rejonowemu i przytoczonych przez ten Sąd w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wskazać trzeba było, że w dniu 02 listopada 2018r. pozwana zawarła z F. Bank p.l.c. pisemną umowę pożyczki oznaczonej nr (...). Na jej podstawie wypłacono pozwanej 3 000 zł. Pozwana zobowiązała się do zwrotu tej sumy wraz z odsetkami i należnościami ubocznymi w 15 ratach. W dniu 28 grudnia 2020r. F. Bank p.l.c. przelewał wierzytelność o spłatę pożyczki na rzecz (...) sp. z o.o. z siedzibą we W.. Tego samego dnia (...) sp. z o.o. z siedzibą we W. zawarł

z powódką (...) (L.) S.A. z siedzibą w L. umowę przelewu wierzytelności wobec pozwanej - wynikającej z przedmiotowej umowy pożyczki z dnia 02 listopada 2018r. oznaczonej nr (...).

W tym kontekście zaznaczenia wymagało, że faktycznie powód nie przedłożył samej umowy przelewu wierzytelności między F. Bank p.l.c. a (...) sp. z o.o. z siedzibą we W.. Także nie została złożona umowa zawarta pomiędzy (...) sp. z o.o. z siedzibą we W. a powodem. Niemniej z oświadczenia pożyczkodawcy, czyli F. Bank p.l.c i zarazem cesjonariusza z 28 grudnia 2020r. wynika, że do zawarcia takiej umowy doszło. Istotnym natomiast pozostało w sprawie, że wobec nie kwestionowania na etapie postępowania pierwszoinstancyjnego tej okoliczności przez pozwaną były podstawy do przyjęcia - na podstawie art. 230 kpc - jako fakt przyznany, nie wymagający dowodzenia. Natomiast przelew wierzytelności przez (...) sp. z o.o. z siedzibą we W. na rzecz powoda został wykazany umową z 28 grudnia 2020r. do której załączone zostały przez powoda załączniki - precyzujące wierzytelność wobec pozwanej. Także tej okoliczności pozwana nie kwestionowała i stąd również były podstawy do przyjęcia jej jako okoliczność przyznaną

W świetle powyższego zarzut apelacyjny braku legitymacji czynnej powódki okazał się niezasadny.

Już tylko dodatkowo wobec podniesionej przez skarżącą w uzasadnieniu apelacji argumentacji niezbędnym było wskazanie, że w myśl ogólnej reguły wyrażonej w art. 6 kc "ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne". Jako podstawowy przepis w tym przedmiocie, stosowany w postępowaniu sądowym, pozostaje w ścisłym związku i tłumaczony jest w powiązaniu z przepisami kodeksu postępowania cywilnego, normującymi reguły dowodzenia. W procesie cywilnym strony mają obowiązek twierdzenia i dowodzenia tych wszystkich okoliczności (faktów), które stosownie do art. 227 kpc mogą być przedmiotem dowodu. Zatem pozwana - twierząc, że w oparciu o dowody przedstawione przez powoda - „nie sposób stwierdzić, jakie należności zostały przez pozwaną wpłacone na rzecz pożyczkodawcy i na poczet jakich rat” a dodatkowo obocznie podnosząc, że raty przypadające przed dniem 07 września 2019r. uległy przedawnieniu w pierwszym rzędzie zaznaczenia wymagało, że fakty, z których wywodzone jest dochodzone roszczenie (tworzących prawo podmiotowe) powinien w zasadzie dowieść powód; dowodzi on również fakty uzasadniające jego odpowiedź na zarzuty pozwanego. Na pozwanym natomiast ciąży dowodzenie faktów uzasadniających jego zarzuty przeciwko roszczeniu powoda. Stąd fakty tamujące oraz niweczących powinien dowieść przeciwnik tej strony, która występuje z roszczeniem, czyli z zasady - pozwany (zob. na ten temat uzasadnienie wyroku Sadu Najwyższego z dnia 16 kwietnia 2003 r., II CKN 1409/00, OSNC 2004, nr 7-8, poz. 113). Wynika z tego, że Sąd Rejonowy trafnie przyjął, iż na pozwanej spoczywał ciężar dowodu okoliczności świadczących o wywiązaniu się przez nią z zobowiązania przyjętego w przedmiotowej umowie kredytu. Przy tym zaznaczenia wymaga, że argumentacja podniesiona w apelacji w kwestii przedawnieniem roszczenia, pomimo, że mogła być zgłoszona również w niniejszym postępowaniu to dla swej skuteczności wymagała sformułowania zarzutu o charakterze tamującym i podjęcia omówionej już inicjatywy dowodowej.

Z podanych przyczyn Sąd Okręgowy za nieuzasadnioną uznał apelację pozwanej, co skutkowało jej oddaleniem w pkt 1 wyroku na podstawie art. 385 kpc

Konsekwencją powyższego rozstrzygnięcia było na podstawie art. 98 §1, art. 98 §1¹ i §3 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. obciążenie pozwaną w całości kosztami postępowania odwoławczego poniesionymi przez powoda, które stanowiły wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 450 zł. Wysokość tego wynagrodzenia ustalona została - przy uwzględnieniu

wartości przedmiotu zaskarżenia określonego na kwotę 2 363 zł – zgodnie z § 2 pkt 3 w zw. z § 10 ust.1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U.2023. 1935 z późn.zm.).

Ewa Blumczyńska